

Man kan sige, at ved at overføre amternes opgaver til regionerne vil de faktisk bedst kunne opfylde de behov, der kendetegner netop jordforureningsområdet, og det er jo det, der har været det centrale i den debat, der har været ført: Hvorfor lige jordforureningsområdet?

For det første er der her et særligt behov for en stram og ensartet prioritering af den offentligt finansierede indsats. En sådan stram prioritering ville meget vanskeligt kunne foretages ude i de enkelte kommuner. Pengene, den enkelte kommune kunne disponere over, ville simpelt hen være for få, fordi alle ved, at på jordforureningsområdet er der flere opgaver, end man kan klare fra år til år. Der skal prioriteres, og der skal prioriteres meget hårdt.

Jeg tror, det vil interessere hr. Martin Lidegaard og måske endda stille den nysgerrighed, han flere gange har fremhævet at han har angående dette forslag: Hvorfor skal lige netop dette område ligge i regionerne? Det er altså bl.a., fordi det er sådan, at selv om eksperterne samles i regionerne, vil det ikke svække kommunernes miljøadministration på samme måde, som det kunne blive tilfældet, hvis andre opgaver isoleret set blev overført til regionerne.

De, der beskæftiger sig med jordforurening, beskæftiger sig normalt ikke med en lang andre natur- og miljøspørgsmål. De er i høj grad spidskompetencefolk på lige præcis forskellige spørgsmål om jordforurening, hvorimod det er sådan, at på nogle andre områder beskæftiger man sig med forskellige ting, som hænger indbyrdes sammen. Derfor er det altså sagligt nok at sige, at jordforureningsområdet skal ligge i regionerne.

KL 18.05

Det er rigtigt, at hovedprincippet om at overføre amternes opgaver til regionerne fraviges på enkelte områder. For det første følger kompetencen vedrørende påbud og tilsyn med virksomheder den fordeling, der på baggrund af et udvalgsarbejde er blevet foreslået på miljøbeskyttelseslovens område – det talte vi om under den foregående behandling – og for det andet tildelles kommunalbestyrelserne en samlende myndighedsrolle på nogle meget borgernære områder. Det er amternes opgaver vedrørende f.eks. flytning af jord, udstedelse af påbud til grundejere, mindre omkostningskrævende afværgetiltag på kortlagte, alment tilgængelige udendørsarealer og udstedelse af tilladelser til bl.a. bygge- og anlægsarbejder på visse kortlagte arealer, altså nogle meget, meget lokale ting. De sidst-

nævnte tilladelser skal så være i overensstemmelse med en udtalelse fra regionsrådet, der er ansvarligt for arealets kortlægningsmæssige status.

I øvrigt foreslås det, at Bornholms Regionskommunes bestyrelse varetager de opgaver, som regionerne får efter lovforslaget. Det skyldes, at det et eller andet sted ville være fjollet at hente nogle mennesker andre steder fra, når man ser på den ekspertise, Bornholm selv råder over.

Lovforslaget indeholder endvidere en ny bestemmelse, der giver miljøministeren hjemmel til i særlige tilfælde at pålægge et regionsråd at gennemføre undersøgelses- og afværgeforanstaltninger. Baggrunden for den del af forslaget er, at der kan være særlige situationer, hvor det må være muligt for staten at gribe ind. Man kan godt sige, at bestemmelsen på sin vis har karakter af en undtagelse, men selv om de store regioner alt andet lige bliver bedre rustet til at klare sager som f.eks. Kærgård Plantage og Cheminova osv., kan der alligevel opstå situationer, hvor der er behov for, at staten kan gribe ind og blande sig i prioriteringen. Det har vi jo set i forbindelse med nogle af de heldigvis ikke mange store sager, men f.eks. i forbindelse med Høfde 42 og Kærgård Plantage har der været behov for, at staten har sagt, at selv om amtet ikke er direkte forpligtet til at foretage sig noget konkret, ønsker man, at der skal ryddes op, og at sagen skal prioriteres. Den hjemmel er nu skrevet ind i forslaget, så de sager ikke skal behandles ad hoc, som det har været tilfældet med de sidste par eksempler.

Endelig indeholder lovforslaget ligesom de øvrige lovforslag på miljøområdet en helt generel ændring af klagereglerne. Det foreslås, at Miljøklagenævnet bliver eneste klageinstans i alle sager, der hidtil har kunnet indbringes for ministeren, i praksis Miljøstyrelsen.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg er helt enig i ministerens betragtning om, at i en sag som Kærgård Plantage er det rimeligt at have en større enhed, der kan løfte den økonomiske byrde.

Når jeg tager ordet, er det, fordi ministeren åbenbarede en for mig lidt overraskende indsigt i amternes personalemæssige forhold. Jeg forstod, at argumentationen for, at lige præcis dette område skal ud i regionerne, er, at vi her har at gøre med så specialiserede personalekompeten-